

Sygn. akt V CSK 244/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa D. S.A. w K.
przeciwko C. S.A. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 listopada 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt V AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana C. S.A. w K. powołała się na oczywistą zasadność skargi, wynikającą z rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 65 § 1 i 2 k.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika skarga *prima facie* zasługuje na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób oczywisty, na pierwszy rzut oka (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

Motywy wniosku w zestawieniu z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie pozwalały uznać, by sytuacja taka miała miejsce w sprawie, w której złożono skargę kasacyjną. Skarżąca zawarła we wniosku szeroką polemikę ze stanowiskiem Sądów *meriti*, które uznały, że awaria, która dała asumpt do roszczeń powódki, nie stanowiła „szczególnie uzasadnionego przypadku”, co do którego umowa stron przewidywała możliwość wydłużenia umownego terminu usunięcia wady. Sąd Apelacyjny odniósł się do tej kwestii wskazując, że pozwana wyraziła zgodę na stosunkowo krótki termin realizacji napraw, zamiarem powódki było utrzymanie ciągłości pracy urządzenia i mogła ona oczekiwać, że pozwana

zabezpieczyła się na wypadek wady wymagającej wymiany części silnika, a fakt, że w konkretnej sytuacji pozwana nie dysponowała stosowną częścią nie oznaczał, iż zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek w rozumieniu § 8 ust. 3 tiret 3 umowy. Argumenty przedstawione we wniosku nie pozwalały przyjąć, by stanowisko to - na tle interpretowanego postanowienia umowy i z uwzględnieniem towarzyszącej mu argumentacji - było ewidentnie i w sposób widoczny *prima vista* wadliwe. Strony posłużyły się w umowie otwartym pojęciem, nie precyzując, chociażby przykładowo, co należy rozumieć przez „szczególnie uzasadniony przypadek”, a Sąd Apelacyjny, przyjmując preferowaną przez siebie interpretację, nie wykroczył poza granice wykładni umowy określone w art. 65 § 1 i 2 k.c. Kwestia kwalifikacji konkretnej wady jako „szczególnie uzasadnionego przypadku” miała - co jasne - charakter ocenny, a okoliczność, że przyjęta w tym aspekcie interpretacja okazała się niekorzystna dla pozwanej nie oznacza, iż zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy, co zakłada przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Należało ponadto zauważyć, że w świetle ustaleń faktycznych sprawy sporne postanowienie umowne zostało zredagowane w taki sposób, iż także stwierdzenie „szczególnie uzasadnionego przypadku” nie obligowało powódki do wydłużenia uzgodnionego umownie terminu usunięcia wady.

Nie można było tym samym uznać, że skarżąca wykazała twierdzoną przyczynę kasacyjną.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw